

La culpa és nostra

Sense pretendre pas afrontar la qüestió sota una perspectiva massa apocalíptica, cada vegada trobo més allunyada la percepció externa del nostre entorn com a espectadors d'allò que veritablement pensem del món on vivim. Quant a la percepció, no seré jo qui posi en qüestió els grans empiristes que ens ha donat la història. En qualsevol cas, tot i que els sentits ens ajuden a captar la realitat, necessitem els mecanismes d'anàlisi que proporciona la raó per trobar sentit en ella. Les generacions més joves són les veritables afortunades del nostre temps. És fàcil créixer en democràcia amb la ingenuïtat que sempre havia existit o descobrir una biblioteca de coneixement a cop de clic quan fins no fa tants anys molts no sabíem què era un correu electrònic. És cert que estem obligats a donar les gràcies per aquests regals que avui dia ens fan la vida més còmoda, però hem de fer-ho sense passar-nos. Costa no tenir la sensació que l'essència de l'ésser humà s'esvaeix i que cada cop ens allunyem més d'allò que veritablement és transcendental. Ens supera la immediatesa, ens desesperem si algú no respon als nostres *whatsapps* en pocs segons i ens esforcem per compartir només el costat maco de la vida amagant el dolent com si no existís. Francament, no crec que aquest sigui un món gaire real. Costa cada vegada més trobar valors com el sacrifici d'antany o la cultura de l'esforç, veritables motors de la superació personal. Si més no, aquests són els valors que em van transmetre els meus pares. Costa recordar aquella generació de veritables mestres capaços de fer tant amb tan poc.

L'ésser humà és l'únic capaç tant de maquillar impecablement la realitat com d'oferir la millor -i pitjor- versió d'ell mateix i del món. No cal que maleïm o responsabilitzem la tecnologia. La culpa és nostra. El que ens havia d'ajudar a construir un món millor se'ns ha anat mica en mica de les mans. Ens hem especialitzat a fer semblar bo -o, si més no, menys dolent- tot allò dolent que ens envolta. A vegades es fa difícil saber si ens apropem al progrés o si ho fem cap a la deshumanització progressiva des de les nostres caveres. M'hauria agradat poder afirmar que el famós mite de Plató no era més que una faula, però fa molt que em corroeix el dubte raonable amb tants humans tancats a les seves coves sense cap intenció de sortir a conèixer el món per ells mateixos. Sens dubte, la covid ha estat una important prova de foc. Durant i després del confinament hem pogut comprovar el millor i el pitjor de la nostra espècie: des d'una solidaritat infinita al més inexplicable dels egoïsmes. I no em refereixo només a aquells que van acabar amb les existències de paper higiènic als supermercats en l'inici de la pandèmia. Resulta increïble que alguns continuïn enrocats a rebutjar la vacunació. Sobretot quan costa tan poc fer una ullada cap a Europa per extreure conclusions. I no, és que no n'aprenem. D'aquesta potser ens n'hem sortit o, si més no, estem a prop de passar pàgina. Però que ningú en tingui cap dubte. El cost humanitari d'aquesta plaga en què moltes persones ho han pagat amb la seva vida ens trasllada inevitablement al racó de pensar.

Sigui com sigui, encara que em costa percebre'l duna altra manera, aquest no és ni de lluny el món que sempre havia somiat. En aquell hi havia llum, llibertat, valors, gratitud, solidaritat i molt més. Tot i a risc de ser titllada d'idealista, aspiro a la millor versió d'aquest món. Un món més real, amb menys maquillatge i molta més cultura de l'error desbordada per l'autocrítica. Ciceró ja va dir que «equivocar-se no només no és dolent sinó que és necessari». Efectivament, el que és veritablement de bojos és persistir en l'error. El que passa és que fa massa que els humans convivim amb la pandèmia del virus de la ignorància i per aquest si que sembla que serà molt difícil arribar a aconseguir una vacuna eficaç.